

ВЕСТНИКЪ ЗА УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ ШУМЕНСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ

Петъ броя годишно. — Всѣки брой 1 левъ. — Списватъ уредници учители.
Ржкописи и суми се изпращатъ до Сръдищния директоръ въ Шуменъ. — Разрешенъ отъ Областната дирекция въ Шуменъ — № 1020 отъ 3. II. 1937 г.

К. Яворовъ

Ти, тмнѣше като зим-
на нощъ
и блестѣше като май-
ски день.

Изминаха се 25 години
отъ смъртта на единъ го-
лямъ българинъ, който бѣ-
е еднакво цаненъ и като
българинъ) общественикъ,
като гражданинъ. а най-
че като поетъ. Той тво-
рише наедно съ великата
литературна четворка П. П.
Павейковъ. П. Тодоровъ и
Кръстевъ. Тия тримата
обичаха толкова много,
колко обичаха и неговитѣ
творения. А той пише-
е малко, но ценно. Яво-
ровъ искаше България да
бѣде голѣма — българ-
иятъ народъ да се обе-
ни въ една цѣлостъ и
не за слова, а за да го
ди свѣтътъ, какъвъ кул-
туренъ творецъ ще бѣде.
Както и самъ той пише:
Прочее, намъ трѣбватъ кре-
ости на националния духъ
като свещенитѣ книги

на евреитѣ и като дѣлата
на плеада гениални хора у
поляцитѣ. Азъ бихъ же-
лалъ да бѣда най-скром-
ния между тѣзи зидари на
българскитѣ духовни кре-
пости. Нали тѣхъ е родилъ
нашиятъ народъ, за да за-
личатъ отъ челото му сле-
дитѣ на робството, и нали
тѣхъ е посочило нашето
общество, за да опроверга-
ятъ изсипанитѣ върху него
обвинения въ сръдновѣков-
ностъ.

Той се борѣше и творѣ-
ше. съ перо, съ слово и
на дѣло. Написа най-хуба-
витѣ стихотворения, като
съ достоинство пое върху
челото си вѣнеца на Бо-
тева — съ цѣвтята и съ
трънитѣ му; организираше
чети изъ Македония и за
да даде примѣръ, той самъ
бѣше четникъ и револю-
ционеръ, който съ слово
и оржие взималъ уча-
стие въ борбитѣ на маке-
донското население противъ
Хамидовия режимъ за сво-
бодата на Македония и
Тракия: „Никой не може
да затвори предъ менъ вра-
титѣ на Македония... Тамъ
отивамъ да търся
криле“...

Яворовъ умрѣ преди 25
години и то по такъвъ на-
чинъ, че се саможертвува
за истината въ най-зрѣли-
тѣ си години. Той обеща-
ваше да даде повече отъ
онова, което бѣше далъ
до тогава. Той бѣше лите-
ратурната надежда на то-
гавашна България. Яворовъ
чувствуваше това като
единъ подвигъ за новитѣ
си творби, които готвѣше.

Празникътъ на християнската младежъ.

Отъ преди десетина го-
дини деньтъ 4 декемврий—
„Въведение Богородично“
е установенъ като день, въ
който цѣлата българска
младежъ, а особено учащи-
тѣ се, трѣбва да манифе-
стиратъ своята привѣрза-
ностъ къмъ Българската
Православна Църква. Тя е
основата, върху която се
съгради българската дър-
жава и стѣлбътъ, върху
който тя продължава да се
крепи въ вѣковетѣ.

Силата, която е сплота-
вала българския народъ и
го е водила къмъ възходъ,
е вѣрата му въ Единия Богъ.
Безъ тази вѣра, звездата
на българския народъ от-
давна би се загубила отъ
небосклона. Безъ тази вѣ-
ра, не биха се родили: Па-
триархъ Евтимий, Отецъ Паи-
сий, Попъ Стойко, Попъ
Харитонъ, Дякона Левски
и плеадата расоносци, кои-
то вѣрваха въ Бога, Нему
служиха, на Него се моли-
ха и отъ Него получиха
въдъхновение и сила, да се
жертвуватъ за ближния си.
Такива вѣрски чувства

Славата на Яворовъ ра-
стѣше отъ година на го-
дина заедно съ славата
на Ботева, защото тѣхната
поезия е най-много дирена
и обичана отъ българска-
та младежъ.

Нека не забравяме никога
неговото дѣло, нека то ни
служи за примѣръ и за за-
ветъ!

Симеоновъ,

Снѣжинки.

Първитѣ снѣжинки
паднаха на двора,
гледамъ ги засмѣна,
нѣжно имъ говоря:
„Мънички звездички,
палави сестрички,
падайте игриви
надъ поля и ниви!
Съ бѣла огърличка
дворчето красете —
Малкото кокиче
въ пазвички топлете!

Веса Паспалеева.

трѣбва да вълнуватъ всѣки
учащъ се младежъ, и само
едно желание трѣбва да се
ражда отъ сърдцето на всѣ-
киго, а именно: да засили вѣ-
рата си въ Всеблагия и
Всемоощия Богъ.

Безъ вѣра човѣкъ е ка-
то безъ пѣтеводителъ, безъ
сили за борба съ сурово-
стѣта на живота. Тя е само
импулсъ къмъ добротвор-
ство и братолюбие—един-
ствени и ценни условия за
спокоенъ животъ, тъй не-
обходимъ за подрастващитѣ
поколения, за да могатъ
спокойно да се подготвятъ
за утрешни създатели на
блага за своя народъ.

Дано въ деньтъ, устано-
венъ като празникъ на
християнската младежъ,
всички учащи засиятъ вѣ-
рата си въ Бога и мани-
фестирайтъ своитѣ чувства
на привѣрзаностъ къмъ Св.
Православна Църква — лю-
бящата наша майка.

Свещеникъ Константинъ.

Льогуве.

Пуешкиятъ кракъ.

Бѣхъ на 10 години. Ходѣхъ
на училище. Всѣки понедел-
никъ вземахъ отъ дома си 15
лева, за сутриннитѣ закуски
презъ седмицата, защото въ
училище ни даваха за закуска
само сухъ хлѣбъ.

Единъ понеделникъ, отивай-
ки въ училище, срещнахъ
единъ отъ другаритѣ ни въо-
рженъ съ единъ великоле-
пенъ пуешки кракъ.

Щомъ ме зърна, другарѣтъ
ми извика: „Ела да видишъ,
ела!“

Затекохъ се. Той стискаше
горницата на крака въ дветѣ
си ржце. Съ малко движение
на дѣсната ржка четиритѣхъ
пуешки прѣста се свиваха и
разпушаха к а т о човѣшки.
Бѣхъ изненаданъ и очарованъ.

Какъ мъртвиятъ кракъ мо-
жеше да се движи? Какъ
другарѣтъ ми го раздвижваше?
Очитѣ ми бѣха ококорени, по-
гледѣтъ горящъ, главата ми
наклонена къмъ крака. Колко-
то пѣти тѣ се свиваха и разпу-
шаха, очитѣ ми се вземаха. Стру-
ваше ми се, че присѣтству-
вамъ на нѣкое чудо.

Когато другарѣтъ ми видѣ
въодушевлението ми, скри кра-
ка въ джоба си и се отдалечи.

И азъ си отидохъ. Замечтанъ
виждахъ да висне предъ очи-
тѣ ми, като привидение. кра-
кътъ.

„Ако бѣше мой, казвахъ си,—
азъ бързо ще науча начина,
по който другарѣтъ ми го дви-
жи. Той не е магьосникъ. Какъ
бихъ се забавлявалъ!“

Не издържахъ. Затекохъ се
у другаря си.

— Дай ми крака!... ка-
захъ му съ неудържима мол-
ба.

— Кракътъ, моя кракъ! .
Махай се!

Отказътъ му усили желани-
ето ми.

— Не желаешъ ли да ми
го дадешъ?

Следва на 2 стр

Кивко Т. Станчевъ

НАСЕЛО

— Ехъ, да видишъ, кол-
ко е хубаво на село-о-о! —
калъше се Минчо.

— И азъ бѣхъ лѣтосъ
на село... не е като
ка, — добави Пешо.

— По-хубаво ли е? —
пита го другарѣтъ му.

— Разбира се, разбира
се! — отговори Минчо. —
есетъ пѣти по-хубаво е.
Бли дни ходѣхме изъ го-
литѣ за диви круши, за кж-
ини...

— А у нашитѣ роднини
й такива на сомунѣ хлѣбъ;
рене, млѣко, колкото
ешъ! Всѣки день се во-
хъ съ колата до нивата

и обратно. Возѣха снопи.

— Блажено като рай е
селото, — мислѣше си
Асенъ и гледаше съ нажа-
лени очи. — Щастливи сж
другаритѣ, които толкова
често отиватъ на село.

И Асенъ е бивалъ на
село. То бѣше много от-
давна, когато бѣше съв-
семъ малъкъ. Тогава татко
му работилъ изъ селата.
По-късно той се премѣ-
стилъ въ града и оттогава
Асенъ не е ходилъ въ се-
ло. Имаха роднини изъ се-
лата. Нѣкои често идваха
у тѣхъ и ношуваха, други
— съвсемъ рѣдко. Носѣха

нѣщичко за децата. Изъ
дизагитѣ тракаха орѣхи.
Даваха отъ тѣхъ, изтърсва-
ха сушени дивечки крушки
и сливки. Излиташе мириз-
ма на ливадната меродия.
Отъ другата страна на ди-
сагитѣ се подаваше голѣмъ
валчестъ хлѣбъ, който го-
стенинѣтъ поднасяше на
домакинята. Очитѣ на де-
цата свѣтвяха. Най-голѣма-
та гордостъ имъ е да и-
матъ роднини селяни, най-
голѣмото богатство — да
ги дарятъ съ тѣхнитѣ про-
изведения. Асенъ ядѣше
тия орѣхи повѣче отъ „ку-
пешкиятъ“, сливитѣ, праш-
ни — кисели, оглозваше
наредъ — дорде баба му
не ги грабнѣше, да ги па-

зи за мазнитѣ зимни ястия.
Драго му бѣше да държи
съ две ржце и хапе отъ
дългия рѣзенъ черенъ хлѣбъ.
Асенъ не можеше да разбе-
ре, защо селянитѣ оставятъ
своя вкусенъ хлѣбъ и я-
датъ отъ тѣхния, хлѣбар-
ски хлѣбъ, нарѣзанъ отъ
майка му.

— Яжъ, — думаха род-
нинитѣ му, — който яде
отъ нашия хлѣбъ, бива
здравъ и юнакъ като насъ.

— Така трѣбва да е, —
мислѣше си Асенъ, като
гледаше червенитѣ имъ бу-
зи и слушаше тежкото имъ
дишане, кога ядѣха.

Толкова роднини иматъ,
тъй хубаво било на село,
толкова другари се хвалѣ-

ха съ тѣхното си село,
пъкъ той само да слуша!
Всѣка измината година у-
величаваше мжката му по
селото. Колкото по-живо си
представяше красотитѣ и
радоститѣ, толкова повече
страдаше. Сърдѣше се на
родителитѣ си и сърдито
имъ думаше: „Кога ще ме
заведете на село? Искамъ
да ида на село!“

Бѣха останали още топлѣ
есенни дни. Срещу празд-
ника надойдоха каруци отъ
селото на Асеновия татко.
Татко му не бѣше ходилъ
отдавна на гости на голѣ-
мия си братъ. Молбитѣ и
сръднитѣ на Асеня подсъ-
тиха татко му и той реши
да се види съ братъ си и